

L'última hora

Quan ja era tancada l'edició d'aquest número monogràfic d'EL TEMPS, ens han arribat dues notícies tristes, les morts de dos personatges ben diferents. Primer la del president de les Corts Valencianes, Vicent González Lizondo, mort quan ja semblava que començava a recuperar-se de l'infart que havia patit dies abans en plena sessió parlamentària. I quan ja es tancava la setmana, va arribar la notícia del traspàs de monsenyor Narcís Jubany.

A Lizondo li va esclatar el cor enmig d'un debat parlamentari, assegut en un escò i acabat d'expulsar del partit que ell va fundar. Les imatges impressionants del moment no seran fàcils d'oblidar. EL TEMPS havia assenyalat en nombroses ocasions els aspectes més negatius de la seua acció pública. Hem denunciat les actituds molt sovint intolerants i violentes, la pretensió d'identificar valencianisme amb anticatalanisme i, sobretot, l'escassa coherència i racionalitat del seu missatge. El moment de la seua mort no és el millor per jutjar un personatge tan equívoc com Lizondo, però queda la seua obra política per situar el sentit real d'aquella tasca a la qual es va lliurar amb la passió que li va llevar la vida.

Monsenyor Jubany, que ha mort als 83 anys, quedarà en el record, entre altres mèrits, per haver estat un dels impulsors d'aquell document bàsic per entendre la història de Catalunya: "Les arrels cristianes de Catalunya". En aquell document, escrit el 1985, quedava sintetitzat molt del que havia estat la trajectòria personal de Narcís Jubany. Marcat decisivament pel concili Vaticà II on va tenir una intervenció destacada i de les conclusions del qual era un fervent partidari, monsenyor Jubany va apostar durant tota la seua vida per obrir l'església a tots els sectors socials, per convertir-la en un

instrument de concòrdia i per implicar-la de manera coherent en la societat de la qual n'era un element. El resultat d'aquest ideari li va representar diversos problemes amb les autoritats franquistes des que el 1964 va ser proclamat bisbe de Girona. Els que entenien l'església com un ens separat del món real de cada dia, de la llengua que parlava el poble i dels problemes que patia, trobaren en Jubany un escull ferm.

Des de Girona, Jubany va passar a ocupar la diòcesi de Barcelona on va desenvolupar un treball reorganitzatiu impressionant que marcarà durant molt de temps el funcionament de les estructures eclesiàstiques. Era l'època de la transició, i sota la figura emblemàtica de monsenyor Tarancón, hi havia l'eficàcia i la mà

destra de Jubany, ferm en les seues idees però sempre dialogant i conciliador per dur a terme una transformació de les estructures eclesiàstiques absolutament imprescindible.

La salut no el va acompanyar i en moltes ocasions li va ocasionar problemes seriosos que feien tèmer per la seua continuïtat en les responsabilitats públiques. Però sempre va poder refer-se, de greus problemes de cor i de visió, obstinat en continuar servint des de

dalt l'església, que pocs com ell han entès com a "poble de Déu", i la societat en general.

Amb la jerarquia de cardenal, Jubany va deixar als 75 anys la direcció de la diòcesi de Barcelona però no va abandonar el seu compromís amb la societat catalana. El seu darrer projecte va ser la creació de la Universitat Ramon Llull. Una universitat que podria haver estat una universitat catòlica més, dependent del concordat amb el Vaticà, però que ell va preferir obrir a la societat. Resta la seua obra, intel·lectual i social, perquè l'avenir jutge la importància de la seua figura i el record, sempre agraït, de la societat, més enllà fins i tot, de les creences religioses. ■

“La salut del cardenal Jubany no el va acompanyar. Però sempre va poder refer-se, obstinat en continuar servint des de dalt l'església, que pocs com ell han entès com a ‘poble de Déu’, i la societat en general.”